

enige om det. Naar det, der har været hele Udvalgets Mening baade i 1913 og ved anden Behandling nu, ændres, kan jeg derfor ikke se, at det er mig, der lider et Nederlag. Det forekommer mig, at det, naar der overhovedet skal være Tale om Nederlag, først og fremmest maa blive de Herrer, som i sin Tid har rejst, virket for og stemt for Sagen, der har lidt Nederlag.

Sigvald Olsen: Det forekommer mig, at Tinget godt kunde betragte det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) som Sejrrherre i denne Sag og dermed lade Diskussionen ende.

J. Sørensen: Da Tinget tilsyneladende nærer meget stor Interesse for det Spørgsmaal, vi her debatterer, vil jeg gerne sige et Par Ord om det, nu da vi staar ved Sagens Afslutning. Det forbyrser ogsaa mig, at Debatten nu pludselig svulmer op, efter at vi var kommet til Enighed om Sagen, en Enighed, som det har kostet megen Møje at tilvejebringe. Det, der er sket, er, at vi atter en Gang har forladt et Standpunkt og er gaaet over til det modsatte. Og det er ikke blot enkelte Medlemmer, der har gjort dette — der er altid nogle, der har Ord for at løbe fra deres Standpunkt — nej, det er Udvalget som saadant, der pludselig har vendt om. Vi har i Udvalget været Genstand for forskellige Deputationers Overtalelseskunst og Argumenter, og disse Argumenter har hver paa sin Vis virket meget slaaende. Der er i det hele ikke noget Udvalg, der i den Grad har modtaget Skrivelser og Deputationer som det Udvalg; hvorom der her er Tale, og for saa vidt tror jeg næsten, det har været det mest interessante Udvalg her i Rigsdagen. Den foreliggende Sag interesserer om ikke saa meget Tingets Medlemmer saa hele vort Næringsliv, den berører en uhyre Masse Menneskers Ve og Vel. Saa vidt jeg ved, har vi i Udvalget modtaget over 200 Skrivelser, og Deputationernes Antal har været legio. Men fordi vi af Deputationerne afvekslende har ladet os bevæge til fuldstændig modsatte Synsmaader, maa De ikke tro, at Udvalget har bestaaet udelukkende af løse Personer, der svinger for enhver Vind, nej, det bundes i, at denne Sag er overordentlig kompliceret. Der kan med Rette gøres meget forskellige Synsmaader gældende, men jeg er nu blevet overbevist om, at det af os sidst indtagne Standpunkt er det rette, og jeg vil bede

Tinget suggerere sig til den samme Overbevisning, saa at vi kan vedtage Lovforslaget med Glæde. Det vilde være mig en Tilfredsstillelse, om vi kunde faa denne Sag ordnet, og jeg vil haabe, at det Forlig — vi lever jo i en Forligenes Tid selv nu, da vi har en radikal Regering —, vi har sluttet her, maa kunne holde under Lovforslagets Vandring gennem det andet Ting. Det andet Ting er selvfølgelig mere konservativt end dette Ting — ifølge sin Bestemmelse bør det være det —, men jeg tror dog, at vi i saa Henseende her nede denne Gang saa nogenlunde har truffet, hvad der kan forlanges, saa jeg vil haabe, at man i det andet Ting vil vedtage Lovforslaget uforandret.

Det har navnlig været Siddepladserne, tror jeg, der har været Kastebold mellem Partierne. Lukkebestemmelserne havde vi ogsaa fremme i Fjor, saa dem er vi i Aar temmelig hurtigt blevet enige om, men særlig Ministeren og hans Parti har med stor Ivrighed kastet sig over Spørgsmaalet om disse Siddepladser. Mit Parti har ment, at det kan være berettiget og nyttigt for en Butiksmand at sidde ned, men vi har tillige ment, at det Spørgsmaal ikke havde saa stor praktisk Betydning, som det er blevet paastaet, og heller ikke, selv om der blev indsat en Bestemmelse om det i Lovforslaget. For Ministeren og hans Parti har Ordningen af denne Sag imidlertid været næsten som en Kæphest, og det kan selvfølgelig undertiden være rart at have en Kæphest. For Ministeren og mange andre, som har en medfødt moderat Natur, kan det endog være nødvendigt at tugte sig selv dagligt med et eller andet radikalt Middel, og jeg synes, at disse Siddepladser i den Henseende har været overmaade heldige. Dette er maa-ske en af Grundene til, at man med særlig Forkærlighed har behandlet disse Siddepladser saa længe, som man har, og har staaet fast paa sit Forlangende i saa Henseende. Naar man nu falder over det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) og siger, at han ikke er tilstrækkelig medgørlig, er det ganske uberettiget. Mit Parti, for hvilket han er Ordfører, har i denne Sag været overordentlig føjeligt og fredsommeligt, vi har strakt os meget langt for at faa et Forlig. De erindrer sikkert, at vi i Forfjor var enige om Sagen, men at den saa paa ny forkludredes ved, at Ministeren fremsatte et helt nyt Lovforslag i Landstinget. Trods alt dette har vi stadig beholdt Sagen for Øje og ar-